

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' שכן מין (ו) הכשר
ומנין: (ב) שם במשנה ובאפר
(חטאת) תז"מ ונ"ב ס"א
פרה (ח):

מוסף רש"י

וַיֵּא אָתָּה מוֹשִׁיךְ חוֹרֶיךָ
שְׁנֵי־שָׁבוּעִים בַּעֲדֶיךָ. וַיִּמְשֹׁם
דָּחַךְ מִפְּרֹשֶׁת כֵּן לֹא מִשְׁכָּן
בְּחַיִּילָה, אֲשֶׁר־נָקַד לְמִלְחָה לֹא
חִסְרוֹת נִגְזַה מִמֶּנּוּ, וְהִנֵּה
מִשְׁמַע מִלִּפְנֵי שְׁנֵי־מַלְאָכָי מִשְׁכָּן
לְמַחֲיָה אֹהֶם מִשְׁכָּן לְכֹל
דָּחָה אֵת־קֶרֶב וְהִנֵּה בְּשֵׁה
מִרְפֵּסִים בְּקֶלֶף לֵן חִסְרוֹת מִלִּפְנֵי
כֵּן הָיִינוּ מִעֲדָה אֶת דָּחָה
בְּשֵׁה־שָׁעִיטָה, בְּפִקֵּךְ נִדְמָה
הַקֶּשֶׁף לֵךְ (חֲזוֹן י"ח).
אֵלֶּם יָךְ אֶת חֲזֵה הַמִּלְחָמָה
מִשּׁוֹם מִלְחָמָה וְאֵת אֹהֶם מִשְׁכָּן
לְכֹל וְלֹחֶם וְזֶה הוּא חוֹלִין
שֶׁמִּשְׁמַעֲנוּ עֲשִׂיהָ (פִּסְחִים כ"ב).
חוֹרֶיךָ שְׁנֵי־שָׁבוּעִים
דְּלֹא־יִי אֵת־הַנֶּגֶל, וְר"ש אֹמֵר
חוֹרֶיךָ שְׁנֵי־שָׁבוּעִים בַּעֲדֶיךָ יִרְשׁוּ.
מִשּׁוֹם דְּמִלְחָמָה בְּזֵוּ קִדְשֵׁם
אֲשֶׁר־נָקַד הֵם, פִּסְקֵל דָּחָה אֶת־
יִקְבֹּרֵי כֵּיוֹן לֵדָחַ מִחֲבֻלַּת מִלְחָמָה
אֵת חוֹלֵי הוּא אֵת קִדְשֵׁם, אֵת־
לְמַחֲמֵי מִי קִדְשֵׁם אֲשֶׁר־נָקַד
פִּסְקֵל וְתוֹמָה אֵת חֲזֵה עַתָּה
יִקְבֹּר וְקִיֵּץ בְּפִסְחִים בְּפִי
(ד"ג) בְּקֶדֶשׁ שֶׁלֹּא מִסְרָף, לֵימֵךְ
עַל לִפְסוּלֵי עֲשִׂיהָ שֶׁנֶּקַּד
בְּשֵׁה־שָׁעִיטָה (חֲזוֹן כ"ג). וְכֵן חִידָה
שֶׁנִּשְׁתַּקֵּה בַּעֲדֵי־הַנֶּגֶל, אֵם אֵת
הַקֶּשֶׁף עֲדָה בְּזֵוּ יִי אֵת חוֹלֵי
קִדְשֵׁם מִנְּחָה אֵת־עַל חוֹלֵי
כֵּן עֲלָמָה לֵדָח דְּחִידָה בְּתוֹקֶשׁ
(חֲזוֹן י"ג). הַשְׁוֵאָה אֵת
ר"ש מִחֵידָה בְּהַנֶּגֶל, שֶׁמִּשְׁמַעֲנוּ
וְחִתָּה, בְּחִקּוֹם מִקֹּס אֹהֶם וְזֵוּ
שֶׁן (י"ד) דָּחָה לֵדָח שֶׁן חֲזֵה
תְּחִיבֵי לִקְרֹךְ אֵת־לִפְנֵי מִתְחַיֵּי
חֲזֵה אֵת דְּחִידָה. וְלֵאמֹר
תְּחִיבֵי, דְּחִידָה וְפִדָה, וְהִינוּ נִמְנֵה
בְּשֵׁבִיעִית. שֶׁנֶּקַּד יִבְעֹרֵה (כ"ב)
הֵינֵן שְׁמֵרֵי (י"ג) אֲשֶׁר־
בְּפִרְתֵּי עֲלָנִן (סוֹכָה י"ג). אַחֲרָי
שֶׁן, אֲשֶׁר־מִן הַיִּבְעֹרֵה וְהִינוּ
בְּפִרְתֵּי עֲלָנִין.

האיש מקדש פרק שני קידושין

ס"ל כו'. כיון דליתרבו הק מנייהו לענין איסור שמיטה איתרבו נמי לענין אכילה כתמימים: ואי אסא משליך לכלל וכו'. והכי משמע חולין מנייה דאילו האי קרא מיירי בצער היולא חוץ ממיתלו כגון מהעובר שהולא את ידו בשמיטה אמו ילפינן לה (חולין דף סה.) מהאי קרא

הראוים ליקרב מגין לה
אני בעלי מומין שכן
לרבות את החיה מרב
בשמיטה כבהמה מג
ת"ל ושחטו ושחט או
ישחוט ואם שחט ישל
לומר לבלבד שליכון
לכלב *ואי אתה (ב)
ריוורב ויחיהיה מר

בפטר חמור מחיים ר' שמעון לטעמיה
לדאמר לעיל (דף טו:) מותר בהנאה:
ובצבצב חתב. רבי שמעון לטעמיה
לדאמר לעיל (סג) ומותר בהנאה:
ובחולין בעורה. קצב איסורו לאו
לדאורייתא לא איסור שחיטתו ולא
האיסור הגמול^א ולא דריש צירחוק מקום
ההוא אלא מדרבנן דילמא לא למימר
שנקדשים שנפסלו לאחר שחיטה הן שלא
ליהנות מקדשים שלא זרק דמן^ב:
ושפירו. ולא סגי להו בקבורה אלמא
איסורו מן המורה דאי מדרבנן מי
מחמתמרין כולי האי נהי דצבצבה גזור
פסולי המוקדשין ללא נימרו
קדשים פסולין נקברים אלא חיה אי
עיקר איסור דידה לאו לדאורייתא
ממאיכא פיתי הא ליכא למיגזר אטו
קדשים ולמה היא צשריפה^ג ואפילו
בקבורה אלא דאי איסורן מן המורה
שפירפון מדברי סופרים צבצבה גזור
דילמא אחי למימר קדשים פסולין
לנקבורה והמורה שפירפון^ד וצחיה
גמזי גזרו שלא תחלוך צדין חולין
שנשחטו בעורה שהיו חכמים דבריה
בכל מקום שלא יפקדון בהם^ה: פלגא.

אין-שע ויהי חסדו
את דמיו ויוצא לחולין
דמיה ויוצאה לחולין
בהוייתה תהא כ"כידד
בשר אלו ואלו מתבטל
בדגים יין יצאו דגים
אחרון נתפס בשביעי
אלא למאן דאמר מל
חרם הוא ובתיב התם
בתרומות ובמעשרות
ואפילו ישראל: גמ'
לעולא המקדש בתרומות
זו מקודשת ואפילו יי
אמו כהן וקא סבר ימו
בר אבין מרב הונא ז
בתרומות ובמעשרות
ישראל א"ל ולאן או
ישראל וקא ס"ד אע"פ שזין לו בכל

[illegible]

אֶלֶּמָה חוֹלֵין שֶׁנִּשְׁחַטּוּ בַעֲזֵרָה לֹא דֹאֹרִייתָא. וְלִמָּה הָא מִשְׁמַע
לִיבִיכָא אִיסוּרָא דְרִצְנָן דְּהֵי מִשְׁמַע לִישָׁנָא וְלִיכָּה הֵיכָּן
מִקְדָּשׁ צֵהָן וְהָאֵמֶר רַב צַפִּי"ק דְּפִסְחִים (דף ט.) דְּהִמְקִדָּשׁ מו' שְׁעוֹת
וּלְמַעֲלָה וְאִפְּלִי צִנְיִי קִרְדִּינִיתָא דְּלִינִים אִסוּרִים אֲלֵּא מִדְּרַבָּנָן אֵינִן
חוֹשְׁטִין לְקִדּוּשֵׁין וְי"ל דְּהִמָּה אִיסוּרָא
מִיָּהּ שְׁעוֹת דֹּאֹרִייתָא לִפִּי מַה שְׁפִי
ר"ת פ' הַמֵּסֶּ אֲבָל הֵכָּה לִיכָּה אֲלֵּא אִיסוּרָא
דְּרִצְנָן וְלִפִּי הַקּוֹטֵרֶס נִמְי לֹא קֶשֶׁה
מִיָּד לְמַסְקָנָא דְּהָא אִפְּלִי לר"ש אֵינִהּ
מִקְדָּשִׁים. וְכֵן חֵיה שֶׁנִּשְׁחַטּוּ בַעֲזֵרָה.
וְעַי"נ דֹּאֹרִייתָא שְׁפִרִים מְדֻמְיוֹת פֶּרֶק
כִּסּוּי הַדָּס¹ (חוֹלֵין דף פה:) דְּקֹאֲמֶר
הַמֵּסֶּ אֲלֵּא² דְּחוֹלֵין שֶׁנִּשְׁחַטּוּ בַעֲזֵרָה

לדאורייתא היינו דגורין חיה חט
בהמה וניחא מה דקאמר וכן חיה
אלא אי אמרת לאו דאורייתא מאי
וכן חיה היא גופא אינה אלא דבנן
ואנן נגזור: ולשני בבתובים הבאים
באחד אין מלמדן. תימא היכי הוו
ז' כתובים הבאים כאחד הא לא אחי
שביעת מעבודת כוכבים דליכא
למיפרך מה לעבודת כוכבים שכן
אסורה בהנאה וי"ל מ"מ נכתבו
שביעת וניתו עבודת כוכבים מינה
וכהאי גוונא מיקרי שפי"ז כתובים
הבאים כאחד כמנה דוכמי א' ולא בעינן
שיהא כל אחד יכול ללמוד וא"א אחתי
אי לא כתיב עבודת כוכבים לא הוה
ידעינן דינא דעבודת כוכבים משביעת
שהרי אינם שוים משביעת אחרון
אחרון נתפס והראשונים יוצאים לחולין
ובעבודת כוכבים (ע"י דף נד: ט)^א איכא
למאן דאמר חליפין וחליפין חליפין
אסורין ואפילו למאן דאמר חליפין
חליפין מותרים אחתי לא הוי כשביעת
שהאחרון נתפס וי"ל מדכתיב (דברים י)
א כי חרס הוא דמשמע מינה דלדרשא
אחא לומר דעבודת כוכבים ושביעת
הוו ז' כתובים הבאים כאחד דליכא
למימר דליצטרך לגופיה דאשמועינן
חליפין חליפין מותרים לאשמועינן
מדכתיב (ע"י) א מבוה דמשמע אשנו
עושה כיוצא בו אלא פעם אחת א:

תלמוד לומר תהיה
לקח בפירות שביעית
רבים בשביעית בבשר דגים יצא בשר נכנסו דגים
נכנס יין ביין שמן יצא יין נכנס שמן הא כיצד אחרון
ופירי עצמו אסור הניחא למאן דאמר אין מלמד
דין מאי איכא למימר מיעוטי כתיבי כתיב הכא כי
ויכל היא היא אין מידי אחרינא לא: **מתני**:^ו המקדש
במתנות יובמי חטאת ובאפר חטאת הרי זו מקודשת
מז עולא טובת הנאה אינה ממון איתניביה רבי אבא
ית ובמעשרות ובמתנות במי חטאת ובאפר פרה הרי
יאל א"ל הכא ישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי
ות שלא הורמו כמי שהורמו דמין בעא מיניה ר' חייא
בת הנאה ממון או אינה ממון אמר ליה תניתיה המקדש
במתנות במי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת ואפילו
מנא ישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן
א"ל

צוהת הנאה זו שהיא רצוהת ליחנה לכהן והמעשר ללוי ומיקדשה צטוהת
 ה: כמי שהורמו דמיין. הליחל ועומדת לתרום ונגמרה מלחמה כצוהת
 ה לעצמו אף יורש זה ויפרישהו למכנהה לכהניו הן היא ממכנהה.
 ון אלה הא קשיא ליה א"כ מאי קמ"ל מנתתין פשיטא דמקדשה:
 הוואה
 הנהא בתרומתו שהאשה יש לה ארחה מכות הנאה, אינה מקדשת שלא נתן לה מעות. מק
 תרומה לכהן. כמו שהורמו. ושלו הם ומכרה לכהן שהרי זכה בהן מוריש כאליו הורמו,
 לתרום היא וזו כאליו הפרישהו, אמר בחיי אבי ומכבה לעצמו שלל כחן חייב להפריש
 בטבל שהורא ומעכה לעצמו, ואף יורש זה ויפרישהו ומכרהו. וזהו המכנהה בתורה
 לאוקמה בטעמיה לזו תרומה מבית אבא אמר כהן, אלא לא רוצה לאוקמה כהא, דאם כן
 לאוקמה בטעמיה, ואשמעינן מנתי' דכמי ו¹ שהורמו התוריש התורמה דמי, דאי לאו כמי שהורמו
 היורש ליחנה לכהן. ומסתברא דמקדשהו, ואצ"ל דאמר ברי פורת בריה גרדירי [פד, כ],
 לא פליג אדעתא, דהמם אייתי' במרדא דאפילו ויתור אסור בו [לשכן] באלו (היתורא) היתורא
 מיירי בעל שצור מן כהן קדוש שהם טטות הנאה אינה מן. וזהו כן שקדש בתרומה
 שהרי היא מוכרת אותה לכהן. (ובכתובות פ"ה) [ובבבבבות פ"ה א, א] נמי אי"ר נחמן דמתנו
 ובמסות פרק אלו הן הלווקין [ב, א]. נמי אסיק ברי דכמי שהורמו ימי לכל דבר שהוה מן
 דאורייתא וכו', דכאיתא, הנהן, כן פסק רבין [איכות פ"ה ה"ה]

תַּרְמוֹמוֹתֶיךָ לְבֹן בְּתִי כֹהֵן, וְהֵייוּ טוֹבֹת הַנֶּאֱחָה שֶׁשׁ לֹא לְיִשְׂרָאֵל שְׂרָשָׁי לְתַמָּה לְכָל כֹּהֵן שִׁירָה (פסחים

נח.

עין משפט
נר מצוה

קעז א ב מיי פ"ז מהל' שמיטה הל' ז סמוג עשין סג:
קעז ג מיי פ"ז מהל' ע"ז הל' ט סמוג לאוין כז טוש"ע י"ד סי' קמד סעיף א:
קפ ד מיי פ"ו מהל' שמיטה

קפא ה מ"י שס הל' ז:
 קפב ו מ"י פ"ה מהל' אישות
 הלכה ה:
 קפג ז מ"י שס הל' ג:
 קפד ח ט י מ"י שס הלכה
 ז:

תורה אור השלם

1. וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי
וּבִשָּׂר בְּשָׂדֶה טָרְפָה לֹא
תֹאכְלוּ לְכָלֵב תִּשְׁלַכְנוּ
אֹתוֹ: שְׁמוֹת כָּב ל
2. וְלֹא תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל
בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חֵרֶם כְּמֹהוּ שֶׁשָּׁךְ
תִּשְׁקָצֶנּוּ וְתַעֲב וְתִתְעַבְּנוּ כִּי
חֵרֶם הוּא: דְּבָרִים ז' כו
3. כִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה
לָכֶם מִן הַשָּׂדֶה תֹאכְלוּ אֹתָהּ
תִּבְוֹאֶתָהּ: וַיִּקְרָא כה יב

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י הזקן

[illegible]